

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 20 stycznia 2009 r.(*)

Prawa pokrewne prawu autorskiemu – Prawa producentów fonogramów – Prawo do zwielokrotniania – Prawo do rozpowszechniania – Czas ochrony – Dyrektywa 2006/116/WE – Prawa obywateli państw trzecich

W sprawie C-240/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 29 marca 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 maja 2007 r., w postępowaniu:

Sony Music Entertainment (Germany) GmbH

przeciwko

Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, J.C. Bonichot i T. von Danwitz, prezesi izb, J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis (sprawozdawca), L. Bay Larsen i P. Lindh, sędziowie,

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 kwietnia 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Sony Music Entertainment (Germany) GmbH przez M. Schaefera, Rechtsanwalt,
- w imieniu Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH przez R. Nirka oraz E. Schotta, Rechtsanwälte,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez W. Wilsa oraz H. Krämer, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 maja 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 10 dyrektywy 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (Dz.U. L 372, s. 12).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Sony Music Entertainment (Germany) GmbH (zwaną dalej „Sony”) a Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH (zwaną dalej „Falcon”), dotyczącego ochrony niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 12 dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346, s. 61) przewidywał:

„Bez uszczerbku dla dalszej harmonizacji prawa wykonawców, producentów fonogramów i organizacji nadawczych określone w niniejszej dyrektywie nie wygasają przed upływem terminów ustanowionych w konwencji [o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych sporządzona w Rzymie dnia 26 października 1961 r.]. Określone w niniejszej dyrektywie prawa producentów pierwszych zapisów filmów nie wygasają przed upływem terminu 20 lat, liczonego od końca roku, w którym dokonano zapisu”.

4 Okres ochrony, o którym mowa w art. 12 dyrektywy 92/100, został przedłużony do 50 lat na mocy art. 3 dyrektywy Rady 93/98/EWG z dnia 29 października 1993 r. w sprawie harmonizacji czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (Dz.U. L 290, s. 9).

5 Dyrektywa 2006/116 stanowi ujednoliconą wersję dyrektywy 93/98. Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2006/116 przewiduje:

„Prawa producentów fonogramów wygasają po upływie pięćdziesięciu lat od momentu sporządzenia utrwalenia [...].

Jednakże niniejszy ustęp nie może powodować, iż na nowo są chronione prawa producentów fonogramów, które przez wygaśnięcie czasu trwania ochrony, która im przysługiwała na mocy art. 3 ust. 2 dyrektywy 93/98/EWG w jej wersji sprzed zmiany wprowadzonej dyrektywą 2001/29/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. (Dz.U. 167, s. 10)], nie podlegały ochronie w dniu 22 grudnia 2002 r.”.

6 Artykuł 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/116 stanowi:

„1. Jeżeli krajem pochodzenia utworu w rozumieniu konwencji berneńskiej [o ochronie dzieł literackich i artystycznych, zgodnie z aktem paryskim sporządzonym w dniu 24 czerwca 1971 r.] jest państwo trzecie, a autor utworu nie jest obywatelem Wspólnoty, czas ochrony przyznawanej przez państwa członkowskie wygasa w dniu, w którym wygasa ochrona przyznawana w kraju pochodzenia utworu, jednakże ochrona nie może przekroczyć okresu

ustanowionego w art. 1.

2. Czas ochrony ustanowiony w art. 3 ma zastosowanie również do właścicieli praw, którzy nie są obywatelami Wspólnoty, pod warunkiem że państwa członkowskie udzielają im ochrony. Jednakże bez uszczerbku dla zobowiązań międzynarodowych państw członkowskich, czas ochrony przyznany przez państwa członkowskie wygasa nie później niż w dniu, w którym wygasa czas ochrony przyznany przez państwo trzecie, którego obywatelem jest właściciel prawa, a okres ten nie może przekroczyć okresu ustanowionego w art. 3”.

7 Artykuł 10 ust. 1–3 dyrektywy 2006/116, zatytułowany „Stosowanie w czasie”, brzmi następująco:

„1. W przypadku gdy w dniu 1 lipca 1995 r. w państwie członkowskim biegł już czas ochrony dłuższy niż odpowiedni okres przewidziany w niniejszej dyrektywie, niniejsza dyrektywa nie powoduje skrócenia tego okresu w tym państwie członkowskim.

2. Czas ochrony przewidziany w niniejszej dyrektywie ma zastosowanie do wszystkich utworów i przedmiotów, które podlegały ochronie w co najmniej jednym państwie członkowskim w dniu określonym w ust. 1 na podstawie przepisów krajowych dotyczących prawa autorskiego lub praw pokrewnych lub które spełniają kryteria ochrony przewidziane w dyrektywie [92/100/EWG].

3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich działań polegających na korzystaniu z utworu, które miały miejsce przed dniem określonym w ust. 1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne przepisy, w szczególności w celu ochrony nabytych praw osób trzecich”.

Uregulowania krajowe

8 Paragraf 137f Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych) z dnia 9 września 1965 r. (BGBl. 1965 I, s. 1273), zmienionej ustawą z dnia 23 czerwca 1995 r. (BGBl. 1995 I, s. 842) (zwanej dalej „UrhG”), stanowi przepis przejściowy w ramach transpozycji dyrektywy 93/98.

9 Paragraf 137f ust. 2 i 3 UrhG brzmi następująco:

„2. Przepisy niniejszej ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 1995 r. stosuje się również do utworów, których ochrona wynikająca z tej ustawy wygasła przed dniem 1 lipca 1995 r., lecz przysługuje jeszcze w tym dniu na podstawie przepisów innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa sygnatariusza porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio do praw pokrewnych wydawcy pośmiertnych utworów (§ 71), wykonawców (§ 73), producentów fonogramów (§ 85), organizacji nadawczych (§ 87) i producentów filmowych (§ 94 i 95).

3. Jeżeli zgodnie z ust. 2 na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy utwór zostaje ponownie objęty ochroną, to powstałe w ten sposób prawa przysługują twórcy. Jednakże korzystanie [z utworu] rozpoczęte przed dniem 1 lipca 1995 r. może być kontynuowane w planowanym zakresie. Za korzystanie [z utworu] po dniu 1 lipca 1995 r. przysługuje stosowne wynagrodzenie. Zdania od pierwszego do trzeciego stosuje się odpowiednio do

praw pokrewnych”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

10 Jak wynika z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Falcon rozpowszechnia dwa fonogramy z nagraniami utworów artysty Boba Dylana. Pierwsza płyta kompaktowa nosi tytuł „Bob Dylan – Blowin’ in the Wind”, druga zaś „Bob Dylan – Gates of Eden”.

11 Na rzeczonych fonogramach znajdują się utwory muzyczne, które ukazały się na albumach „Bob Dylan – Bringing It All Back Home”, „The Times They Are A-Changin’ ” oraz „Highway 61 Revisited”. Albumy te zostały opublikowane w USA przed dniem 1 stycznia 1966 r.

12 Sony, powódka w postępowaniu przed sądem krajowym, stanowi niemiecki oddział międzynarodowego koncernu o tej samej firmie.

13 Sony wniosła do właściwego Landgericht o zakazanie spółce Falcon zwielokrotniania lub zezwalania na zwielokrotnianie oraz rozpowszechniania lub zezwalania na rozpowszechnianie fonogramów „Bob Dylan – Blowin’ in the Wind” oraz „Bob Dylan – Gates of Eden”. Ponadto wniosła o zobowiązanie spółki Falcon do udzielenia informacji oraz o stwierdzenie, że ciąży na niej obowiązek naprawienia szkody.

14 Falcon podnosiła, że w odniesieniu do albumów Boba Dylana nagranych przed 1 stycznia 1966 r. nie istnieją w kraju żadne prawa producenta fonogramów.

15 Landgericht oddalił powództwo Sony. Sąd apelacyjny, do którego odwołała się ta ostatnia, przyznał, że prawa producenta fonogramów do spornych nagrań zostały bezwzględnie w sposób skuteczny przeniesione na Sony. Sąd ten oddalił jednak jej apelację, uznając, że na podstawie Konwencji genewskiej o ochronie producentów fonogramów przed nieupoważnionym kopiowaniem fonogramów sporządzonej dnia 29 października 1971 r., obowiązującej w Niemczech i w USA, producentom fonogramów przysługuje jedynie ochrona wynikająca z § 85 UrhG, dotycząca działań mających miejsce po dniu 1 stycznia 1966 r. Sąd apelacyjny stwierdził ponadto, że nagrania muzyczne pochodzące sprzed tej daty nie mogą być również chronione na podstawie § 137f UrhG, przepisu przejściowego dostosowującego prawo krajowe do dyrektywy 93/98, ponieważ ust. 2 tego artykułu nie znajduje zastosowania do fonogramów powstałych przed dniem 1 stycznia 1966 r., gdyż nigdy nie były one chronione w Niemczech.

16 W tych okolicznościach od wyroku sądu apelacyjnego Sony wniosła „Revision” (rewizję) do Bundesgerichtshof, który uznając, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od wykładni art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy czas ochrony przewidziany w dyrektywie 2006/116 [...], przy spełnieniu warunków określonych w art. 10 ust. 2 dyrektywy, ma zastosowanie także wówczas, gdy dany przedmiot ochrony nigdy nie był chroniony w państwie członkowskim, w którym ochrona jest poszukiwana?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

a) Czy przepisy krajowe państw członkowskich dotyczące ochrony uprawnionych niebędących obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty stanowią przepisy krajowe w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 [...]

b) Czy zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 [...] czas ochrony przewidziany w dyrektywie znajduje zastosowanie także do przedmiotów ochrony, które w dniu 1 lipca 1995 r. spełniały wprawdzie kryteria ochrony wynikające z dyrektywy 92/100 [...], lecz do których prawa przysługują podmiotom niebędącym obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

17 Na wstępie należy stwierdzić, że prawa pokrewne prawu autorskiemu będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym to prawa dotyczące zwielokrotniania i rozpowszechniania fonogramów. Bezsporny pozostaje fakt, że prawa te zostały w sposób skuteczny przeniesione na Sony.

18 Z postanowienia odsyłającego wynika ponadto, że na podstawie § 126 UrhG przedsiębiorstwa mające siedzibę w USA mogą poszukiwać w Niemczech ochrony przewidzianej wymienioną w pkt 15 niniejszego wyroku konwencją jedynie w odniesieniu do działań mających miejsce po dniu 1 stycznia 1966 r., co jednak nie dotyczy fonogramów stanowiących przedmiot postępowania przed sądem krajowym. Stosowanie § 137f ust. 2 UrhG nie prowadzi poza tym do przyznania tym fonogramom ochrony na terytorium niemieckim, ponieważ przepis ten wymaga, by dany utwór był chroniony na tym terytorium przed dniem 1 lipca 1995 r., co w przypadku spornych fonogramów nigdy nie miało miejsca.

19 Warto również podkreślić, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, jak wynika z jego brzmienia, opiera się na twierdzeniu, że przewidziana w prawie Wielkiej Brytanii ochrona obejmuje także fonogramy utrwalone przed dniem 1 stycznia 1966 r. oraz że rozciąga się ona także na fonogramy amerykańskich producentów opublikowane w USA.

W przedmiocie pytania pierwszego

20 W pierwszym pytaniu sąd krajowy zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie, czy czas ochrony przewidziany w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 ma zastosowanie do przedmiotów ochrony, które nigdy nie były chronione w państwie członkowskim, w którym ochrona jest poszukiwana.

21 Zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 czas ochrony praw producentów fonogramów ustanowiony w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy ma zastosowanie do danego przedmiotu ochrony, jeżeli w dniu 1 lipca 1995 r. podlegał on ochronie w co najmniej jednym państwie członkowskim na podstawie przepisów krajowych dotyczących prawa autorskiego i praw pokrewnych lub spełnia on kryteria ochrony przewidziane w dyrektywie 92/100.

22 Tak więc z brzmienia tego art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 wynika, że przewidziana w tym przepisie pierwsza alternatywna przesłanka dotyczy wcześniejszego istnienia ochrony danego przedmiotu w co najmniej jednym państwie członkowskim. Wspomniany przepis nie wymaga przy tym, aby to państwo członkowskie było państwem, w którym poszukiwana jest

ochrona przewidziana dyrektywą 2006/116.

23 Warto ponadto zauważyć, że motyw 3 dyrektywy 2006/116 wskazuje na znaczne różnice między prawami krajowymi, które mogą utrudniać swobodny przepływ towarów i swobodę świadczenia usług oraz zakłócać konkurencję w ramach wspólnego rynku. W celu zapewnienia prawidłowego działania rynku wewnętrznego dyrektywa ta służy zharmonizowaniu prawa państw członkowskich w taki sposób, aby czas ochrony był identyczny w całej Wspólnocie Europejskiej.

24 W tych okolicznościach wykladnia art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116, zgodnie z którą spełnienie pierwszej alternatywnej przesłanki stosowania tego przepisu jest uzależnione od wcześniejszego istnienia ochrony wynikającej z krajowych przepisów państwa członkowskiego, w którym poszukiwana jest ochrona przewidziana wspomnianą dyrektywą, nawet jeśli taka ochrona została wcześniej przyznana w innym państwie członkowskim, nie jest zgodna ani z samym brzmieniem tego przepisu, ani z celem dyrektywy.

25 Wobec tego na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że czas ochrony przewidziany w dyrektywie 2006/116 ma na podstawie art. 10 ust. 2 tej dyrektywy zastosowanie także wówczas, gdy dany przedmiot ochrony nigdy nie był chroniony w państwie członkowskim, w którym ochrona jest poszukiwana.

W przedmiocie pytania drugiego lit. a)

26 W tym pytaniu sąd krajowy pragnie ustalić, czy przepisy krajowe w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 obejmują również przepisy dotyczące ochrony uprawnionych z tytułu prawa autorskiego i praw pokrewnych niebędących obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty.

27 Należy wskazać, do czego odniósł się również rzecznik generalny w pkt 64 opinii, że postanowienia art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 koncentrują się na przedmiocie ochrony i znajdują zastosowanie względem wszystkich utworów i przedmiotów, które w dniu 1 lipca 1995 r. były chronione przez krajowe przepisy dotyczące prawa autorskiego lub praw pokrewnych przynajmniej w jednym państwie członkowskim.

28 W tym względzie z treści wspomnianego art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 wcale nie wynika, by dotyczył on wyłącznie do przepisów krajowych dotyczących prawa autorskiego lub praw pokrewnych regulujących ochronę uprawnionych z tytułu takich praw będących obywatelami jednego z państw Wspólnoty. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu bowiem państwa członkowskie są zobowiązane przyznać czas ochrony przewidziany przez dyrektywę 2006/116 wszystkim utworom lub przedmiotom, które w dniu 1 lipca 1995 r. podlegały jako takie ochronie w co najmniej jednym państwie członkowskim.

29 W ramach stosowania art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 należy zatem zbadać, czy utwór lub przedmiot może zostać uznany za chroniony w dniu 1 lipca 1995 r. w co najmniej jednym państwie członkowskim, pomijając kwestię przynależności państwowej uprawnionego z tytułu praw pokrewnych prawu autorskiemu w odniesieniu do tego utworu lub przedmiotu.

30 Z postanowienia odsyłającego wynika, że Bundesgerichtshof ma pewne wątpliwości co do tego, czy wykladnia art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 dopuszczająca stosowanie tego

przepisu na korzyść uprawnionych z tytułu praw pokrewnych prawu autorskiemu, którzy nie są obywatelami jednego z państw Wspólnoty, jest zgodna z art. 7 ust. 2 tej dyrektywy.

31 W tym zakresie należy stwierdzić, że celem art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 jest doprecyzowanie warunków, pod którymi czas ochrony praw pokrewnych prawu autorskiemu przewidziany w tej dyrektywie ma zastosowanie – na zasadach przejściowych – do istniejących już sytuacji. Przepis ten przewiduje stosowanie takiego czasu ochrony do utworów i przedmiotów, które w dniu 1 lipca 1995 r. korzystały z ochrony przyznanej na podstawie krajowych przepisów dotyczących prawa autorskiego i praw pokrewnych w co najmniej jednym państwie członkowskim.

32 Wspomniany art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 nie ma na celu ustanowienia odstępstwa od art. 7 ust. 2 tej dyrektywy dla wszystkich przypadków, w których czas ochrony przewidziany w tej dyrektywie jest poszukiwany przez uprawnionych z tytułu praw pokrewnych prawu autorskiemu niebędących obywatelami jednego z państw Wspólnoty w związku z utworem lub przedmiotem, który nie spełnia żadnej z dwóch alternatywnych przesłanek przejściowego postanowienia art. 10 ust. 2 tej dyrektywy.

33 Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2006/116 ma bowiem na celu uregulowanie ochrony praw pokrewnych prawu autorskiemu w stosunku do uprawnionych z tytułu takich niebędących obywatelami jednego z państw Wspólnoty i przewiduje w tym zakresie, że czas ochrony ustanowiony w art. 3 tej dyrektywy ma zastosowanie do takich uprawnionych, o ile państwa członkowskie w ogóle przyznają im ochronę.

34 Zważywszy na powyższe, pojawiająca się w kontekście art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 kwestia, czy przysługujące uprawnionemu będącemu obywatelem państwa trzeciego w związku z danym utworem lub przedmiotem prawa pokrewne prawu autorskiemu były chronione w dniu 1 lipca 1995 r. w co najmniej jednym państwie członkowskim, winna być oceniana w świetle krajowych przepisów tego państwa członkowskiego, a nie w świetle krajowych przepisów państwa członkowskiego, w którym przewidziana tą dyrektywą ochrona jest poszukiwana. Taki wniosek znajduje ponadto potwierdzenie w motywach 3 i 17 wspomnianej dyrektywy, które wskazują cel harmonizacji, a zwłaszcza cele ustalenia jednakowego początkowego momentu, od którego liczy się czas ochrony praw pokrewnych prawu autorskiemu, i ustanowienia identycznego czasu ochrony w całej Wspólnocie w celu zapewnienia prawidłowego działania rynku wewnętrznego.

35 Wynika zatem z tego, że w przypadku utworu lub przedmiotu chronionego w dniu 1 lipca 1995 r. w co najmniej jednym państwie członkowskim na podstawie krajowych przepisów tego państwa fakt, że uprawniony do takiej ochrony jest obywatelem państwa trzeciego i że w państwie członkowskim, w którym czas ochrony przewidziany w dyrektywie 2006/116 jest poszukiwany, nie przysługuje mu ochrona na podstawie krajowych przepisów tego ostatniego państwa członkowskiego, nie stoi na przeszkodzie stosowaniu art. 10 ust. 2 tej dyrektywy. Istotne jest bowiem to, czy w dniu 1 lipca 1995 r. dany utwór lub przedmiot korzystał z ochrony przyznanej na podstawie krajowych przepisów przynajmniej jednego państwa członkowskiego.

36 Z postanowienia odsyłającego wynika, że w Zjednoczonym Królestwie ochrona przewidziana przez prawo krajowe ma zastosowanie do fonogramów, które zostały utrwalone przed dniem 1 stycznia 1966 r., oraz że w dniu 1 lipca 1995 r. fonogramy będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym korzystały już z ochrony w tym państwie

członkowskim. W tych okolicznościach art. 7 ust. 2 dyrektywy 2006/116 nie może regulować sytuacji rozstrzyganej w postępowaniu przed sądem krajowym.

37 W konsekwencji odpowiedź na pytanie drugie lit. a) winna brzmieć, że art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 należy interpretować w ten sposób, iż czas ochrony przewidziany przez tę dyrektywę znajduje zastosowanie w sytuacji, w której dany utwór lub przedmiot był w dniu 1 lipca 1995 r. chroniony jako taki w co najmniej jednym państwie członkowskim na podstawie przepisów krajowych tego państwa dotyczących prawa autorskiego lub praw pokrewnych i w której będący obywatelem państwa trzeciego uprawniony z tytułu takich praw związanych z tym utworem lub przedmiotem korzystał w tej dacie z ochrony przewidzianej tymi przepisami krajowymi.

W przedmiocie pytania drugiego lit. b)

38 Zważywszy na tę odpowiedź i z uwagi na przedstawione w pkt 19 niniejszego wyroku twierdzenie, na którym opiera się postanowienie odsyłające, nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie lit. b).

W przedmiocie kosztów

39 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

Czas ochrony przewidziany w dyrektywie 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych ma na podstawie art. 10 ust. 2 tej dyrektywy zastosowanie także wówczas, gdy dany przedmiot ochrony nigdy nie był chroniony w państwie członkowskim, w którym ochrona jest poszukiwana.

Artykuł 10 ust. 2 dyrektywy 2006/116 należy interpretować w ten sposób, że czas ochrony przewidziany przez tę dyrektywę znajduje zastosowanie w sytuacji, w której dany utwór lub przedmiot był w dniu 1 lipca 1995 r. chroniony jako taki w co najmniej jednym państwie członkowskim na podstawie przepisów krajowych tego państwa dotyczących prawa autorskiego lub praw pokrewnych i w której będący obywatelem państwa trzeciego uprawniony z tytułu takich praw związanych z tym utworem lub przedmiotem korzystał w tej dacie z ochrony przewidzianej tymi przepisami krajowymi.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.

